

Рьоне Госини, Жан-Жак Семпе - „Коледа с малкия Никола“

Скъпи Дядо Коледа, както всяка година, откакто знам да пиша – пък то стават вече сума ти години, – казах на татко и мама, че ще Ви изпратя писмо, за да Ви помоля да ми донесете коледни подаръци.

Неприятно се получи, когато татко ме придърпа до коленете си и ми обясни, че тази година не сте много богат, че сте имали неочаквани проблеми: било се наложило да се охарчите, за да си оправяте шейната, след като някакъв тъпак Ви се надънил отдясно със своята шейна, а макар да имало свидетели, застрахователната компания излъгала, а Вие вече сте били почнали процедура за обезщетяване. Същият номер стана с колата на татко миналата седмица и татко хич не беше доволен.

Освен това татко каза, че трябва да бъда щедър и готин и не да искам подаръци все за мене, а да Ви поискам подаръци за хората, които обичам, както и за приятелчетата. Аз казах, че здраве да е, нека пък, и тогава мама ме целуна, рече, че съм нейното голямо момче и че въпреки онова с шейната пак ще са Ви останали парички, та да не ме забравите съвсем. Страхотна си ми е мама.

Та значи за себе си не Ви искам нищо.

Много щуро ще е да донесете на татко и на мама една количка, в която да мога да се пъхна и която да върви сама, без да се натискат педалите, и дето да й светят фаровете както на колата на татко преди онази история. Колата съм я видял на витрината на магазина, който е малко след училището. Ако подарите тази количка на татко и на мама, ще е много хубаво, понеже обещавам да си играя все в градината, да не ядосвам мама, която не обича да съм все вкъщи, да търча и да правя бели в кухнята.

А и татко ще може спокойно да си чете вестника, защото иначе се ядосва, като ритам топка из хола, и пита с какво е заслужил всичко това, и разправя как след цял ден в службата му се ще малко спокойствие в собствения му дом.

Ако вземете количката за татко и мама, нека да е червената, ако обичате. Има и една синя, но сигурно повече ще им хареса червената.

За учителката, която е мила и такава хубава, когато не се правим на палячовци, бих искал да ми дадете отговорите на всички задачи по аритметика за годината. Знам, че на учителката й е много мъчно, като ни пише слаби оценки. Често ми е казвала: „Николà, да знаеш, не ми е приятно да ти пиша двойка. Знам, че можеш да се справиш по-добре“. Та – ако имам отговорите на всички задачи по аритметика, ще бъде адски щуро, понеже учителката ще ми напише сума ти отлични оценки и ще е страшно доволна. Пък аз най обичам да радвам моята учителка. Пък и Анян, тоя натегач, няма все да е първенец в класа и така му се и пада, понеже само ни дразни, така де, ама ха.

Жофроа, едно приятелче, си има много богат татко, дето му купува каквото му се прииска, и наскоро му купи страхотен мускетарски костюм с шпага, шат-шат, и с шапка с перо, и изобщо. Обаче Жофроа единствен си има мускетарски костюм и като си играе с нас, не се получава, особено с шпагите – ние вземаме линейки, ама не е същото. Та ако и аз си имам мускетарски костюм, Жофроа ще се радва, понеже ще може наистина да си играе с мене – шат-шат, – а останалите с техните линейки можем всичките да ги забием и винаги да бъдем победители.

С Алсест, друго едно приятелче, е съвсем лесно – Алсест много обича да яде, та ако мога да имам много парички, всеки ден ще го каня след училище в сладкарницата, за да ядем кифли с шоколад, които много ни се усаждат. Алсест си пада и по колбасите, обаче ще яде кифли с шоколад – тъй де, нали аз ще плащам, ако не е доволен, да върви да си купува сам колбаси. Ама ха!

Жоашен много обича да играе на топчета. Пък и го бива – цели се и бам! Почти винаги улучва. И ние изобщо не искаме да играем с него, понеже, като играем със залагане, си

губим всичките топчета. И Жоашен скучае през междучасията. И повтаря: „Айде бе, момчета, айде!...“. Тъжна работа.

Та ако имам сума ти топчета, ще се навивам да играя с Жоашен, понеже даже, тарикатът му с тарикат да печели непрекъснато, все ще си имам топчета. Йод пък е много як и обича да удря с юмрук приятелчетата по носа, и ми каза, че ще Ви иска боксьорски ръкавици, та да сме се забавлявали през междучасията. За Йод най-хубавият подарък ще е да не му донасяте боксьорски ръкавици, понеже знам какво ще се получи: Йод ще дойде с ръкавиците, ще почне да ни блъска по носовете, а на нас ще ни тече кръв и ще режем, и възпитателят ще идва, ще наказва Йод, а на нас ни е кофти, когато оставят някое приятелче наказано след часовете. Изобщо, ако ще раздавате боксьорски ръкавици, дайте ги на нас – така Йод няма да си има неприятности.

Клотер пък е най-слабият ученик в класа. Когато учителката го изпита, след това не го пуска да излезе през междучасието, а като раздадат бележниците, техните му се карат, не го пускат на кино, не яде десерт и не може да гледа телевизия. Клотер все е наказан да остава без разни неща, а директорът е идвал в клас да му казва пред всички, че ще завърши в затвора и на татко му и на майка му ще им бъде адски мъчно, понеже се лишават и те от какво ли не, за да му осигурят добро образование. Пък аз знам защо Клотер е най-слаб в класа и защо все спи в час. Не защото е глупав. Той не е по-тъп примерно от Рюфюс, обаче все е уморен.

Клотер все се упражнява на адски шурото си жълто колело, за да участва в Обиколката на Франция, като порасне. И покрай тия тренировки нито може да си учи уроците, нито да си пише домашните и понеже не ги пише, учителката му дава да пише по сума ти редове и да спряга глаголи, а понеже така е все зает, няма възможност да тренира и му се налага да се напъва дори в неделя. Та за да не бъде най-слабият, да не го лишават от кино, десерти и телевизия, най-добре ще е да му се вземе колелото. Тъй или иначе, ако я кара все така, ще отиде в затвора, както каза директорът, и просто няма да го пуснат да участва в Обиколката на Франция. Ако искате, мога аз да пазя колелото на Клотер, докато той порасне и дойде време да не му се налага да ходи на училище. Колкото до Бульона – това е нашият възпитател, ама не се казва така, – трябва да бъдем много мили.

Така де, той все тича из двора през междучасията, за да ни разтървава, като се сбием, да ни спира да не играем на ловец и дивеч – откакто стана така с прозореца на кабинета на директора, – да ни праща да стоим в ъгъла, да ни наказва да оставаме след часовете, да ни кара да пишем по сума ти редове едно и също, да звъни за края на междучасията. Много се уморява Бульона. Та добре би било да му уредите да замине на почивка при роднините си в Корез и дълго да си стои там. А честно ще е да осигурите почивка и на господин Мушабиер, който замества Бульона, когато Бульона го няма.

Пък за Мари-Едвиж, една малка съседка, която е адски щура, макар да е момиче, понеже има розово лице, сини очи и жълти коси, ми се ще да мога да правя страхотни премятанки. Тя много обича да гледа премятанки, затова нека аз да се премятам най-добре. Мари-Едвиж ще каже: „Николà е страхотен шампион“. И ще бъде много доволна.

Та така, поисках Ви разни работи за всички, които обичам. Може да съм забравил тоя-оня, понеже обичам сума ти хора, така че раздайте и на тях сума ти, ама сума ти подаръци.

Нали Ви казах, за себе си нищо не искам.

Дори да са Ви останали още парички, та, знам ли, все пак да Ви се прииска да ме изненадате и, да речем, да ми донесете самолета от витрината на същия магазин, където ще откриете количката за татко и мама. Обаче да внимавате, като се промъквате през комина, понеже самолетът е червен, също като колата, и може да се изцапа много. Във

всички случаи Ви обещавам да бъда колкото се може по-послушен и Ви казвам: ЧЕСТИТА КОЛЕДА!

Днес вкъщи празнуваме Бъдни вечер. Татко и мама са поканили сума ти свои приятели. Ще дойдат нашият съсед господин Бледюр и госпожа Бледюр, която е жена на нашия съсед и е много мила, също и таткото и майката на Алсест, едно приятелче от училище, дебело, дете все яде, ще има и други хора, дете не ги познавам, и ще бъде страхотно. Татко започна да подготвя всичко още от сутринта, мама му каза, че е трябвало да се захване по-отрано, обаче татко отвърна, че ще се справи съвсем добре, че знае какво прави, и се качи на колата, за да отиде да купи коледно дръвче, на което ще закачим подаръците за възрастните – на мен Дядо Коледа идва да ми слага подаръците в обувките, които оставям пред радиатора в спалнята ми, нали нямаме камина.

Дълго чакахме татко и накрая той се появи и отвори входната врата. Изглеждаше недоволен, шапката му беше накриво, а на рамото му имаше нещо като дълга цепеница с разни смачкани иглички.

– Това ли е коледната ни елха? – попита мама.

Татко обясни, че е това, понеже колата му закъсала точно при продавача на елхи и му се наложило да се върне с автобуса. Това не било хич удобно, защото в автобуса било пълно с чичковци с елхи, а кондукторът се оплакал, казал, че не му плащат да пътува сред гора, че му бъркат с клонките в очите, пък татко също се ядосал, та накрая се наложило да продължи към нас пеша, а дървото доста пострадало в блъсканицата, обаче, като сме сложили играчките, нямало да си личи и пак щяла да си бъде хубава елхата.

– Ела, Никола – рече ми татко, – ще ми помогнеш да сложим играчките.

Аз бях адски доволен, понеже си е много забавно да се украсява елха – много ми хареса миналата година, когато бях още малък. Отидохме до тавана да вземем кутията с всички стъклени топки, гирлянди и лампички и се захванахме за работа. Татко сложи коледната елха в трапезарията и се зае да окачва стъклените топки, колкото бяха останали, след като изпуснахме кутията по стълбището. След стъклените топки татко намести разноцветните лампички по клоните и това отне сума ти време, понеже кабелът се беше заплел малко. Татко седеше на пода и дърпаше кабела, като повтаряше с тих глас разни неща, така че да не ги чуя, обаче аз си знам, че бяха разни неприлични думи, каквито ръсим на висок глас през междучасията. После кабелът беше нагласен, а татко рече:

– Ще видиш колко красиво ще бъде!

Той сложи щепсела в контакта и се появи една адски шура искра, обаче май татко не целеше това, понеже лампичките не светнаха, а той си опари пръстите и каза една неприлична дума, която не знаех. Ама татко си го бива, оправя повредата и след като смени два пъти бушоните в мазето – в къщата нямаше ток, – лампичките светнаха и всичко беше много красиво, особено пък като закачихме и гирляндите.

Мама дойде да погледне и каза, че всичко било чудесно, но сега трябвало да разтегнем масата в трапезарията, за да могат всички гости да се настанят около нея. На татко не му стана приятно, понеже за тази работа трябваше някой да му помага. Предложих на татко аз да помогна, обаче татко каза, че съм много малък и несръчен и че само ще направя разни бели.

– Здраве да е – каза татко, – ще викна оня досадник Бледюр.

Татко отвори входната врата и се сблъска с господин Бледюр, който се канеше да звънне.

– Какво правиш тук? – попита татко.

– Дошъл съм да ти помогна – отвърна господин Бледюр, – сигурен съм, че сам няма да се справиш.

– Мооля? – рече татко. – Смешнико, не си ми нужен, марш в колибката до довечера.

– Ама, татко – обадих се аз, – нали щеше да викаш господин Бледюр, за да разтегнете масата.

А татко, много си го обичам татко, ама хич не постъпи добре, не е честно така. Каза ми да си гледам работата и че нямам нужда от никого. Господин Бледюр се смееше шумно, а това май не се харесваше на татко, пък после мама извика от кухнята:

– Е, отиде ли да извикаш господин Бледюр, та да ти помогне за масата?

Никога не съм виждал някой да се смее, както се смя господин Бледюр, чак на мен ми стана смешно, само татко не се забавляваше.

– Добре де, добре – рече татко, – вместо да се правиш на клоун, я ми помогни малко за тая маса.

Масата в нашата трапезария е кръгла. За да бъде разтегната, се дърпа откъм двата края, става на две половини, а в празното място се слагат дъски, които мама нарича „удължителни“. Масата се разтяга много трудно, понеже заяжда. Татко застана от едната страна, а господин Бледюр отиде от другата, ама продължаваше да се смее.

– Стига си се смял – сопна се татко, – дърпай, като ти кажа.

После татко извика „хоо рук“. Масата се разтегна от един път: шац! Татко падна върху коледната елха, а господин Бледюр – на килима, където продължи да се смее. Мама пристигна тичешком и каза, че е трябвало да ги предупреди, че е смазала плотовете на масата.

Отидохме да изправим татко, който седеше върху елхата и имаше разни гирлянди и стъклени топки по главата. За жалост лампичките бяха угаснали.

– Все едно гледам някакъв голям подарък – рече господин Бледюр и се закашля, понеже се беше задавил от смях.

Татко се надигна доста сърдит от елхата и каза:

– А, така ли?

Господин Бледюр отговори:

– Така.

И двамата започнаха да се бутат един друг, докато накрая мама им каза:

– Престанете!

Голям смях падна.

Елхата я нагласихме бързо, понеже не останаха кой знае колко стъклени топки; най-сложно се оказа търсенето на нови бушони, за да светнат пак лампите – вкъщи нямахме вече. После татко се зае да украсява трапезарията с гирлянди и клонки от глогини, които боцкат, ама са хубави.

– Вече не ми трябваш – заяви татко на господин Бледюр.

Ама господин Бледюр е много любезен и настоя да остане.

Татко се качи на стълбичка, за да забие гвоздейчета близо до тавана, на които да провесва гирляндите.

– Внимавай! – обади се господин Бледюр. – Стената е гипсова, ще зейнат дупки.

Татко пък му каза, че си познавал къщата и нямам нужда от съвети. А аз видях, че татко внимава, той заби първия гвоздей много внимателно и гвоздеят влезе съвсем добре.

– Ха! – каза татко. – Видя ли?

И удари силно с чука, за да забие втория гвоздей, а в стената се получи жестока дупка, като сума ти гипс се изръси върху господин Бледюр, при което той продължи да се смее – никога не съм виждал господин Бледюр толкова засмян. Татко се разкрещя, че ще стане страшно, мама дойде да види какво има, а татко закри с ръка дупката, която беше пробил в стената, и заяви, че всичко е наред, че само искал да му дадат

възможност да си работи спокойно. Канех се да обясня на мама, но татко ме изгледа със смръщени очи и разбрах, че предпочита да си мълча.

– Добре – рече мама, – аз се връщам в кухнята, можеш да си махнеш оттам ръката, гипсът се е изронил и от другата страна на стената.

Когато мама излезе, татко каза на господин Бледюр да си върви, а господин Бледюр отвърна, че няма нищо против, толкоз много смях вредял на кръвното.

– Ами да закрепим гирляндите с лепенки, а? – попитах аз, а татко остана много доволен, рече, че идеята е чудесна и си личало, че съм негов син.

Тъпото беше, че нещата не се закрепиха добре, в смисъл – гирляндите с лепенките. Татко тъкмо беше нагласил гирляндите и всичко падна. Татко слезе от стълбичката, седна, обхвана главата си с ръце и не каза нищо.

Понеже видях, че си почива, използвах да попитам дали може да остана с гостите през цялата Бъдни вечер.

– Не – отвърна татко.

Тогава аз казах, че не е честно, че съм много нещастен и няма за какво да си лягам да спя, а татко ми отвърна, че ако продължавам, ще ме напляска, и аз се разплаках.

Мама дойде от кухнята тичешком и извика, че както непрекъснато вдигаме шум, няма да успее да приготви всичко за довечера навреме, че пуйката ще прегори и как така гирляндите още не са поставени. Това не се хареса на татко. Той се разкрещя, че всички го подлудяват, а аз заявих, че ако не ме оставят вечерта да бъда с гостите, ще се махна от къщи.

Мама ме прегърна и ми обясни, че ако не си легна, Дядо Коледа няма да може да ми сложи в обувките разкошните подаръци. Аз се позамислих малко и казах: добре, навит съм. Мама ме целуна и преди да отиде в кухнята, рече на татко, че гостите пристигат след два часа и не е зле да се побърза.

– Ще бъда готов – каза татко.

Доста работа му се събра на татко. Залепи пак гирляндите, пък не беше лесно, защото те все така не се закрепяха, та щом мама отвори вратата към кухнята, за да види дали всичко е готово, течението пак ги събори и накрая се наложи да използваме кабарчета. После татко отиде да извади бутилки с вино от мазето и подир това пак слезе там да сменя бушоните, понеже неволно закачи подаръците по клонките на коледната елха и тя падна. Наложил се татко да мете, подът беше много изцапан. Обаче татко е страхотен: свърши всичко навреме!

Жалко само, дето много се умори и отиде също като мен да си легне, преди да дойдат гостите. Обаче татко нищо не губи, защото аз сложих обувките му пред радиатора на неговата спалня. Така и той като мен и като всички вас, надявам се, ще получи хубави подаръци! ВЕСЕЛА КОЛЕДА!